

ALBINA

REVISTA POPULARĂ

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	▲	P. Dulfu
G. Coșbuc		V. S. Moga
G. I. P. V. Năsturel		N. Nicolaescu
Gh. Adamescu		Gr. Teodossiu
I. Otescu	▼	C. C. Pop. Tașcă.

A. Gruber
BUC.

Noua Parfumerie și Drogerie Medicinală TOMA BRĂTULESCU

București, calea Griviței No. 145 (lângă Gara de Nord). București.

Oferă onor. sale clientele parfumuri din cele mai renumite fabrici franceze, ruse, germane și engleze; pudre de orez, depilatoare și sapone alese, brillantine, superbe colorante pentru păr, diferite loțiuni, apă de colonia, de lavande, de verveine și portugal, etc., ape și pomezi de quinquina parfumate, Capilarine, col-cream de la princesse și comestice igienice, piepțini fini, Odol, perii, paste pentru dinți, termometre pentru baie și diferite feluri de bureți, glicerină, vasilină, lanolină și tot felul de articole pentru tualete.

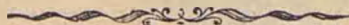
Articole pentru menajiu, ca: ceaiuri, cafea și cacao în sămânță și pulbere, făină lactată Nestlé, culori vegetale, arome și esențe pentru liqueruri și limonade, romuri și cognacuri, esențe pentru conserve alimentare, Sifoane cu cari se prepară ape gazoase, alcool și sistematice mașine pentru spirt denaturat, ape minerale și diferite săruri pentru băi, cum și prafuri «Zackerlin», carboral, borax, acid boric, naftalină ieftină, bicarbonat de sodiu, salol și chinine, etc. Aniline și culori, aparate, accesorii și gata soluțiuni, băi, pentru fotografie. Uleiuri și grăsimi minerale, parafină, benzină și vasilină americană, terebentine, pensule, lacuri și culori pentru pictură, vopsele, ceară și sârmă pentru parchete, etc.

Diferite ierburi alese, rădăcini, scoarțe, frunze, flori și semințe pentru ceaiuri în și muștaruri, precum și felurite uleiuri vegetale și animale, ca : unt de cocos, de in, de ricin și migdale și curat ulei din ficat de morun pentru cura de iarnă, etc.

Multe specialități farmaceutice române, franceze și germane, precum: bugiile, balsamuri pentru viață, capsule, cataplasme, coaltare, crayoane, ceaiuri, drageie, clixire, emulsiuni uleioase, emplastre, glicerofosfate, globule, granule, injecțiuni, ovule, paste, pastile, perle, pilule, prafuri, săruri, supositorii, soluțiuni, siropuri și vinuri medicamentoase care, prin rolul ce îndeplinesc unele de a fi antiseptice și desinfectante iar altele nutritive și întăritoare, sunt preparate cu scopul de a fi întrebunțate la vindecarea suferințelor cărora să le redea sănătatea, forța și energia și de a le fi reconstituante ale sistemului nervos îndepărtându-le cu totul anemia și slăbiciunea generală.

Bogat asortiment de cauciucărie și pansamente cum instrumente și accesorii de resortul Farmaciei, Obstetriceii și Chirurgiei, Opticeii și Dentisticeii, ca : vală și tifoane, guthapercha și mușamale impermeabile, tuburi de cauciuc, canule, injectoare și sistematice irigatoare pentru Moașe și Lehuse, pompe trage-lapte și biberone, ploști și lighiane de porțelan, specule, ață de mătase și ace, seringi, sonde, aparate inhalatoare, bandage și cercuri herniare, corsete elastice pentru doamne și ciorapi pentru varice, tuburi stomachale, pulverisitoare și vaporisatoare, preservative, suspensoare, termometre maxime cum și alte utensile și accesorii de sticlă, aluminiu, platină, faianță și porțelan, ochelari, foarfeci și clești, etc.

La cerere, expediază în orice parte a Țării, contra ramburs, prompt și cu prețurile cele mai ieftine, ori și ce fel de mărfuri din această branșă.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an Lei 8 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr. 16 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linie. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL :

Mihail Sadoveanu, Peste munte (povestire). — *Sofia Nădejde*, Instrăinat. — Cărțile postale. — *M. Nicolaescu și G. Stoinescu*, Lucrările de primăvară pentru cârmuirea stupilor. — Din istoria sfintei episcopii a Dunării de jos. — Activitatea societății «Tesătoarea» în 1905 — 1906. — *Dr. Lux*, Pier de frig jivinele stricătoare? — Sezători literare. — De pe Domeniile Coroanei. — *Carducci*. — Pentru băncile populare. — Informațiuni. — Rugăciunea celui către stăpân. — Mulțumiri. — Apeluri. — Poșta redacției.

Sfaturi practice: Când copiii au pojar. — De ce se strică dinții.

Ilustrațiuni: Fagure cu puet des; — Fagure cu puet imprăștiat. — Fațada Catedralei din Galați; — Capela din Palatul episcopal din Galați; — Palatul episcopal din Galați; — Vederea laterală a Catedralei din Galați. — Glosue Carducci.

PESTE MUNTE.

După ce am dormit în odaia curată a arhondaricului, cu ziduri groase de șase palme, ziduri de cetate, după ce, peste noapte, am fost deșteptat de sunetele clopotelor, m'am trezit în lumina mare a soarelui, care năvălește pe ferestre. Lăstunii din ajun făceau în jurul turlei bisericii aceleași cercuri, aceleași săgetări învălmășite, cu dulci țîrîiri cristaline. În balcon năvălește răcoarea și mirosul aspru al pădurii.

Ne gândim la plecare. Fratele Costache, portarul, își închipue că am uitat de cele zece ouă clocite pe cari ni le-a dat în ajun, de bine ce am intrat într'un sfânt așezământ; se gudură iar în jurul nostru, cu adâncă smerenie, cu mâinile pe piept:

«Voiți să treceți muntele la Agapia? Apoi nu-i cine să vă ducă... Eu ași putea merge, dar altcineva n'are...»

— Bine, zic eu, atunci să ne călăuzești dumneata...»

Cuviosul ne ocolește, ca și cum ar voi să ne dea un asalt, se scarpină în cap pe sub comanacu-i soios, își ridică ochii la cer și oftează din greu. Își încruciează mâinile pe piept, se frânge din șale, ne privește pieziș:

«Apoi să vă spun, cucoane, — își flueră el vorbele, — eu

aici, leafă n'am ; stau pe mâncare numai... Și altcinevă care să vă ducă nu-i... Zicea și părintele egumen: Du-te, c'au să aibă grijă boerii să-ți dea de mâncare ș'un bacșiș bun... »

Ne privește cu ochii lui ascuțiți și așteaptă hotărîrea noastră.

«Bine, să mergem... »

— Apoi da, să mergem, oftează fratele, — dar mi-a spus părintele egumen... Mi a spus... Eu leafă n'am... Mi-a spus de-un bacșiș bun... Mă gândesc că chiar acuma, înainte de plecare... Știi, altcinevă n'are cine vă duce... »

Și pe urmă — șoptește el tainic — eu cunosc bine pe maica Arhondară dela Agapia!.. »

Mă stăpânesc încă îndeajuns. Ii răspund foarte lămurit, zâmbind:

«Foarte bine, îți dăruiesc cele zece ouă clocite pe cari ni le-ai dat eri! »

Parc'ași fi zis: «Piei, Satano!» Intr'o clipă cuviosul s'a făcut nevăzut în vizunia lui. Dar ca și un diavol amăgitor, nu trecu mult și își întinse spre noi gâtul din umbra unui colț al turnului, cercetându-ne. O clipă am avut gândul să-l zdrobim, să-l trecem la cele veșnice, — dar după privirile noastre și după câteva vorbe tari a înțeles cuviosul frate ce aveă de înțeles, — și a pierit iar în întunericul lui.

*

Egumenul, acuma, eră destul de încurcat. N'avea pe cine să ne dea călăuză. Se sfătui cu doi călugări, și par'că luă o hotărîre, dar par'că cam stânjenit. I-am înțeles îndată stânjenirea când am văzut că se apropie de noi călăuză. Un călugăr se apropie, — și dintr'odată ne izbî înfățișarea de bufniță, cu ochii șterși. Două mustăți rare, țepene, lăsate peste o bucatică de barbă ciufulită. După ochii șterși, părea un om tare sărac cu duhul. Ne privi zâmbind și, la întrebările noastre, răspunse repede cu un ton subțire ca de copil.

Il chemă Ionaftan. Vorbea așa de blajin și ne privea așa de limpede cu ochii lui șterși, albaștri! Eră un biet suflet simplu și nevinovat, care nu cunoștea răutăți, care nu știă să se prefacă: ne zâmbea cu toată dragostea și ne răspundea cu toată inima. Mi-am adus aminte de stânjenirea egumenului că ne dă o asemenea călăuză. De bună seamă că părintele Ionaftan, între tovarășii lui întru Christos, eră socotit de cel mai prost și pus la muncile cele mai grele. Părintele egumen voia poate să aibă mândria să ne dea pe un om foarte ager, ca fratele Costache, portarul, care știe cum se vorbește cu lumea!

Indată ce trecurăm pârâul din preajma mănăstirii, intrăm în pădure. Părintele Ionaftan își încovoia trupul slab și începù urcușul prin umezeala desişurilor, pășind rar și regulat, svârlindu și din când în când pe umeri pletele lungi și negre. Își ținea ridicat capul, și privea pe sub sprince-

nele mari ca pe sub un cozoroc; — la fiecare pas, îndesat și sigur, puneă și bățul lung înaintea lui. Suiă ciobănește. Indată m'am gândit să-l întreb despre trecutul lui.

«Părinte Ionaftan, de unde ești dumneata de loc?»

— Eu îs din Bucovina, răspuse el încet, cu glasul-i de copil, și-și întoarse spre noi privirile blajine, albastre, și ne zâmbi cum ai zâmbi unui frate iubit. Tata-i primar acolo, într'un sat.

— Și de ce te-ai făcut călugăr?...

— Apoi eu am fost întâiu cioban la oi, la Broșteni; și pe urmă m'am gândit să mă călugăresc... Așa mi-a venit mie... In sat nu-mi plăcea... , nu-mi plăcea nici jocurile, nici bățăliile, nici nimica... La mănăstire îmi place slujba: se face mai frumos decât în sate... Imi place s'aud cum cântă, și când sună clopotele... Ș'aici, pe urmă, nu te știe nimeni, și-i tare frumos!...

— De mult te-ai călugărit?...

— Apoi or fi doisprezece ani... Și de cinci ani sunt la Săhăstrie... Uite, colo-i biserica mea... Acū nu se vede, da de sus are să se vadă... Tare-i mândră, și mi-i dragă... In fiecare zi mătur și grijesc... Ș'apoi vine de face slujbă, și eu trag clopotele... Eu îs la ascultare, nu știu să cetesc, da tare-mi place s'ascult cum zice din cărți... Părinții cetesc cam repede, da acum am început a înțelege...»

Il întreb cum trăește acolo, ce mânăncă, dacă nu i-i frică în singurătatea și-n pustiul acela; și cu acelaș zâmbet de frate ne răspunde simplu.

«Nu mi-i frică... De cinci ani trăesc acolo, și-n fiecare dimineață viu la mănăstire, aici, și-mi iau tainul... Și vara, și iarna... iacă, numai cu bețișorul ista... Și pe urmă stau singur acolo, — și să vezi ce frumoasă-i mănăstirea dela Săhăstrie!... Da acū s'a mai îndeșit lumea, că tae lemne cu ferăstrăul în munte... și face huet... Stau singur acolo, și-mi aduc aminte de slujbă, cum citește, cum cântă, — și pe urmă, când vine vremea, mă sui sus și trag clopotele... și s'aude departe, departe prin munte... Este acolo un clopot care mi-i drag, că sună tare mândru...»

In suișul repede, trecem și prin umbră jilavă și prin poeni pline de soare. La umbră tufe mari de feregă par'că tresar printre brazi, în buchete frumos orânduite, ca 'ntr'un pahar. Iar în strălucirea soarelui, prin iarba deasă, un miros fin, care plutește cu căldură și lumină par'că, în aerul neclintit, fără cea mai slabă adiere de vânt. Și sunt atâtea colori stropite în juru-ne, în cât deodată îmi aduc aminte de minunatul vers al poetului:

Flori, juvaeruri în aer, scilipsec tainice în soare...

Când ajungem în poiana de sus, facem un popas de jumătate de ceas. De-acolo, în ceață albastră, se văd valurile

munților, tot mai deslușite cu cât se apropie, tot mai pline de grelele și întunecatele podoabe ale codrilor. Și călugărul Ionaftan ne arată într'un ochiu de verdeață Săhăstria lui, albă, în umbra întunecată care o împresoară, rămâne după aceea tăcut privind-o așa, cu dragoste, de departe.

De-odată își întoarce spre noi ochii buni. Și ne'ntreabă dintr'odată:

«Da pe-acolo, pe la București, mai este vre-un volintir ?

— Nu, nu mai este. Da de ce 'ntrebi?..

— Intreb, că dela ei zice-că au rămas îngropate multe comori pe-aici...

— Și vrei să dezgropi o comoară ?

— Da.

— Ce să faci cu dânsa ?

— Apoi ași vrea să dezgrop o comoară, ca să acoper mânăstirea... că acoperișul a început a se strică de vechime... Dar dacă nu mai sunt volintiri ce să fac?.. tot o s'o acoper: am să umblu cu milostenie... Păcat să se strice așa locaș sfânt...»

Tace apoi, în mângâierea soarelui, un răstimp. Stând așa, bag de seamă că părintele Ionaftan e foarte curat îmbrăcat, deși pare a fi cel mai horopsit dintre călugării dela Secu. Sub mantia neagră de deasupra, văd o cingătoare de piele care se încheie sub o placă frumoasă de onix, legată în flori de argint. Il întreb de unde are așa cingătoare.

«Apoi asta, zice el cu glasul de copil, a fost a unui popă; popa a dat-o unui călugăr, și călugărul a vândut-o unui flăcău dela fabrica de lângă Săhăstrie; iar eu am cumpărat-o cu opt lei dela flăcăul acela... Apoi de-acù, dela mine n'o mai ia nimeni, cu dânsa am să mor... Am dat scump, multe parale, dar mi-i dragă, e ca un odor pe lângă om...»

Se ridică, cu brațul lui lung și subțire:

«Apoi de-acù să mergem...»

Rămâne un timp uitându-se peste codri, spre chinovia lui singuratecă unde trăește de cinci ani de zile, prin vijelii și viforuri; după aceea rupe un fir din iarba deasă din juru-ne, un fir c'o floriceică roșie de cuișoară, îl miroase, ne zâmbește și zice:

«Haidem...»

Cu firul de cuișoară în mână pornește înaintea, îl ține cu două degete în sus, lângă obraji, par'că ar fi «un odor»; își zvârle din când în când pletele lungi, negre pe spate, calcă cu pași regulați, sălțați; și pe sub bolta deasă de brazi, printre piatra dreaptă și naltă, printre trunchiurile căzute, de vijelii ori de trăsnete, pe lângă izvoare reci ca ghiața, limpezii parc'ar fi lacrimile pădurii, coborîm repede spre Agapia.

Părintele Ionaftan murmură pe gânduri, apoi îngână într'o cântare slabă, tremurată, frânturi din liturghie. Din când în când întoarce spre noi capul și ne zâmbește cu bunătațe.

Mihail Sadoveanu.

Instrăinat.

asile e acum fecior în rând cu făcăii din sat. La horă toți ochii se ținesc asupra lui: «Mândru fecior are baba Anica!» «Și cuminte și harnic», adaugă nevestele. Vasile e 'nnalt, voinic cu părul castaniu și cu fața roșcovană. Numai în frunte se vede albind un semn lăsat de copita unui cal.

Moș Sandu, un moșneag verde încă, și mătușa Anica, măruntă, dar iute la' trebi, aleargă în toate părțile ca argintul viu, se mândreau mult cu Vasilică al lor. Numai ce-i auzeai:

— Vasile al nostru, n'are păreche 'n sat și nici prin prejur. Unde pune el mâna, pune și Dumnezeu mila. Cosește într'o zi cât altul în trei.

— Vezi să nu-l deochi! face moș Sandu bocănind cu unghia luleaua stinsă.

— E tare de inger. Numai de ar aveà noroc.

— Să-l vedem cu armata făcută și 'nsurat; atunci, la ruptul fierului, s'alege. Fie bărbatul cât de dibaciu, dacă nu nimerește femeie iconoamă și muncitoare, în zădar. De ar aduce gospodarul cu carul și femeea să răsipească cu pumnul, tot nu-i Doamne ajută.

— Și mai lasă cioancă din gură, să vorbim de una de alta.

— Păi, vorbește; doar te-az. Ce te legi de luleaua mea?

— Am ochit o fetișoară coz.

— Ai ochit tu, numai trebuie să-i placă și lui. A zi s'a suptiat lumea, nu-i cum o știi pe vremea ta.

— Ce, adică, nu ți-am fost pe plac? M'ai luat cu ochii închiși?

— Nu te-aprinde, babo. Mi-ai plăcut. Așa a voit D-zeu, că s'a nimerit să fie și voea părinților. Acuma e altfel.

— Poate să fie. Dar Vasilică o să m'asculte. Fata e frumoasă, cuprinsă, gospodină și...

— Ei, ajunge. Zi c'ai nimerit-o grasă, lăptoasă și seara de vreme acasă.

— Eu nu fac doar ca tine. Li port grije. L'am făcut om di'nt'r'o gujulie numai.

— Adică mie nu mi-i drag? Cât am și cât string o să iau cu mine 'n groapă?

— Și dacă n'o să iai? Ce folos că nu faci regulă cum dă legea? Muncește de mic la casa noastră și, Doamne fe-rește de moarte, n'are, el, nici un drept.

— Muncește, dar l-am crescut, l-am învățat și cine ar cutezà să-l scoață din drepturile lui? Eu n'am rude.

— Ei! Hei! se găesc ele rude.

— Să-l văz cum urmează cu armata. Unii nu iau drumuri bune. Dacă s'o ști el stăpân pe avere, ce-i mai pasă de noi?

— Vorbești ca să nu taci. Băiatul e suflet bun, cunosc eu la oameni, nu 'nzădar au trecut atâta amar de ani peste capul meu. E păcat să-l lași pe drumuri.

— Cum să-l las? Nu știe un sat că l-am crescut noi de mic? N'am hârtie dela maică-sa că mi l-a dat de bună voe? Tot ce am e al lui. Cine ar cutezà să se apropie?

— Hei, moșnege, degeaba porți cușmă: nu știi cum merg lucrurile în lumea asta păcătoasă. S'o găsi el o râe de rudă, care să-i dea brânci din averea muncită de noi și de dânsul.

— A zis ceva?

— El n'a zis. Ce știe el?

— E greu, Anico, să lăsăm tot, când e munca în toiu. De-ar fi la primărie, mâine ași face hârțiile.

Așa vorbeau moșnegii într'o Duminică după amiază, stând la odihnă în pomăt sub un măr rotat plin de roadă.

— Mi se pune un junghiu drept în inimă, când gândesc c'ar putea luà alții pământul și pomătul unde el bietul muncește de mic copil.

— Năzărituri femești. Așa te-am pomenit, vorbind în dodii, tot a reu, nu a bine. Hei, babo, sunt d'nr'un soiu de oameni cu vac lung; bunicul a trăit nouă-zeci de ani și tata pe-aproape.

— Zilele omului numai Dumnezeu le știe.

— O s'o facem și asta. Multe-am făcut; numai copil din trupul meu n'am putut aveă.

Și moș Sandu oftă din greu. Il iubeau pe Vasile; dar tot îi lipseă că nu-i sânge din sângele lui.

— N'ai ce vorbi. Așa a voit Dumnezeu.

— Nu te supăra, zic și eu.

— Eu una știu: ar fi păcat să lași băiatul pe drumuri. Privește: e raiu, nu «pomăt». La toți oamenii omida a ros pomii, la noi îi vezi plini de roadă. Dar în câte rânduri nu

i-a curățat și cum n'a remas pom să nu-i presure o roată de cenușe la rădăcină! Cum i-a dat lui prin minte!

— Cum? O fi citit la carte.

— Vezi. Asta-i: ziua muncește, dar seara găsește vreme de citit. Nu ca alții de potriva lui, cari au uitat a se iscăli.

— Are cap.

— În armată o să se mai deschiză la minte, poate o ajunge mai mare.

— Se cere învățătură pân' s'ajungă căprar ori serjent. Nu merge cum crezi tu...

Il ciocăneă baba destul pe unchiaș să facă o dată regulă cu băiatul; dar i-a fost de-a surda.

— Las că fac, babo, fac; doar am încă de trăit, ziceă, dar nu făceă.

Eră ciudat la gând moșul. Vara ziceă că n'are când, iarna că e vreme rea și doar nu dau Turcii să plece la judecătorie și să se înțeleagă cu vreun avocat. Vasile când îi vedeă pe bătrâni zborșiți, știa că iar a fost cioandă între ei.

— Dar lasă, mamă; tata e voinic. Ce tot îl zorești? Un sat știe că mă crește de mic.

— O să fac, dragă Vasilică, formele; dar pe 'nctul, nu dau Turcii.

— Indărătnic te-am pomenit și așa o să mori.

— Fac, babo, las' că fac, ziceă moșul tot pufăind din luleă și stând lângă vatră pe-un scăunel cu trei picioare. Eră roș la față și ochii păreau și mai albaștri la flacăra vie a focului.

Mătușa Anica, de necaz, își așeză ștergarul în jurul bărbiei și pe urmă slârâia și mai răpede fusul, stând pe laița de lângă fereastra ce da în grădină.

A-zi fac, mâine fac, pân' Vasile a tras sortii și-a plecat la oaste. L-a petrecut baba Anica până hăt departe de sat. Când la despărțire, Vasile i-a sărutat mâna și ea, cu lacrimile în ochi, l-a sărutat pe frunte și i-a zis:

— Vasilică al mamei, să ne scrii cum îți merge și cum trăești.

I-a dat un șervet cu chenar roș. La un colț avea înodați două-zeci de lei.

— Ține, Vasilică, să ai de cheltueală că străinul nu te 'ntreabă de ți-e sete ori foame.

— Las', mamă, mi-a dat și tata.

— Ia-i, că multe nevoi aruncă străinătatea pe om și rău e dacă n'ai cu ce le urni.

Vasile erà de vreun an în armată. Scrià acasă că-i merge bine și toți is mulțumiți de dânsul.

Bătrânilor le erà greu de tot făr de Vasile. Ales iarna, le veneà peste mână. Moș Sandu se desvâțase de-a da hrană la vite, a le adăpà, de-a merge la moară și la pădure. Mereu îl pomeneà pe bietul Vasilică al lui, care-i erà mâna cea dreaptă.

— Hei, unchiașule, ai dat de ziua necazului. Acuma vezi cât plăteà băiatul.

— Ba ce dat!

— Vezi? E mai lesne, când ai cui porunci.

— Ce să facem? Or trece și ăști doi ani: toate trec în lumea asta, de par'că nici n'au fost. Uit'te, mai eri am fost copil, tânăr, bărbat, și iată-mă moșneag.

— Vezi asta-i. Ți-au cam slăbit balamalele, toată noaptea gemi.

— Ei! Ți s'o fi părând.

— Și când îi muri, tot o să zici că mi se pare

Pe la Bobotează a dat un ger de crepau lemnele. Au înghețat și ouăle corbului. Nu mai aveau nici țandură de ars. Unchiașul musai a trebuit să meargă la pădure. A plecat desdimineață. Gerul în loc de-a slăbi, mai tare s'a întetit. Scârția zăpada sub copitele boilor, par'că mergeau pe criță. Lui moș Sandu i se făcuse pletele ciucuri de argint. Abia i se zăreau ochii plini de lacrimi ca la un copil, de sub cușma neagră mișoasă.

Nu se da, mergeà pe lângă boi, doar s'ar mai încălzi. Cum ajunse la pădure, încărcă remășițele de lemne ce aveà di'ntr'o bucată de de mult. N'a luat bucatură în gură; mămăliga se făcuse cremene; prin ea strălucea ghiața ca niște bucăți de sticlă. A plecat răpede îndăret: gerul nu-i da răgaz de stat. Ajunse acasă mai mult mort decât viu. Nici n'a mai desjugat boii, a trimes pe babă.

Din gerul ăsta a căzut la zăcare cu tuse și slăbiciune. Mătușa Anica l-a discântat, i-a făcut oblojele, i-a dat ceaiu de soc și de câte buruene mai știà dânsa. În zădar, în două septămâni, s'a prăpădit.

Mătușa Anica a scris băiatului. Apoi, de inimă rea s'a bolnăvit și ea.

— Nu mi-i că mor, părinte; dar, vezi, nu m'a ascultat și rămâne băiatul, cum e mai reu. L-am crescut, mi-i drag ca al meu și, uit'țe, de se ivește vre-o rudă, îl lasă tot să-rac. Am auzit că se laudă un nepot din Ghiculești că o să ia și casă și pământ, numai să închid eu ochii. D-zeu să-l erte, vezi? Nu m'a ascultat. A-zi fac, mâine fac, și, uit'țe, nefăcut a remas.

— Nu te supără, mătușe, or mai fi vorbe.

— Nu's vorbe, părinte. A-zi se omoară om pe om pentru o așchie de pământ. Ese băiatul din armată și la ce bucurie vine! Mor amărită!

A zi of! mâne of, s'a prăpădit și ea, par'că n'a mai fost. În septămâna luminată au îngropat-o lângă moșneag.

Nepotul a făcut toate formele, a luat casa și pământul în stăpânire.

Când a venit Vasile, peste vre-o doi ani, n'a mai găsit nimic din gospodăria, pe care o întemeese cu atât dragă muncă. Nepotul dăduse cu chirie casa și pământul.

S'a uitat flăcăul cu jale la pomătul cu pomi albi de flori, sădiți mai toți de mâna lui. Un oftat adânc i a ridicat pieptul: «Biata mămucă, par'că-i spuneă inima că n'aveam să am parte de averea asta».

A doua-zi, Duminecă, s'a dus la biserecă, a luat două lumânările de ceară și le-a aprins la mormintele bătrânilor. Privind cele două cruci de lemn, par'că-i vedeă pe cei înmormântați de veci sub ele. Două lacrimi i se înșirară pe față, când zise: «Fie-vă, țerna ușoară. Eu plec în lume și D-zeu știe de-oiu aveă parte să vă mai aprind luminiți la mormânt».

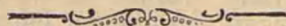
Sofia Nădejde.

Cărțile postale.

Primele cărți po tale românești s'au făcut în anul 1873. Ele erau numai pentru interiorul țării și costau 5 bani. În 1879 s'au emis și cărți postale externe cari costă 10 bani.

Din 1891 avem și cărți închise.

Lucrările de primăvară pentru cârmuirea stupilor.

Stupii au trebuință de mai multe îngrijiri potrivite cu timpul și cu felul uleiului. În cârmuirea lor, ne călăuzim de câteva reguli, care se potrivesc tuturor felurilor de ulei. Sunt însă și lucrări care se schimbă după cum avem de îngrijit un ulei sistematic orizontal, sau vertical, sau ulei cu faguri nemișcători.

Noi vom stăruii mai mult la lucrările care le cere cârmuirea uleiilor orizontale. Acestea sunt cele mai lesnicioase de îngrijit. Îngrijirile ce urmează să li se dea se mărginesc la câteva lucrări cari au de țință să apropie roiul cât mai mult de felul lui de viețuire în stare firească. Albinele sunt lăsate să-și vadă de lucrările lor în pace, din primăvară până în momentul recoltei, care se poate face odată cu punerea lor la iernat.

Lucrările de săvârșit la un stup orizontal se pot reduce la:

- 1) Lucrări de primăvară;
- 2) Lucrări de vară;
- 3) Recolta;
- 4) Lucrări de toamnă și iernatul.

1. *Lucrările de primăvară.* Lucrările de primăvară se mărginesc la o singură cercetare amănunțită a fagurilor, mai ales a celor cu puet, și la curățirea și umplerea stupului cu faguri clădiți sau tipăriți.

Dacă am îngrijii ca iernatul să se facă în bune condițiuni și am lăsat din toamnă albinelor hrană din belșug, nu trebuie să ne grăbim a face cercetarea de primăvară de timpuriu. Neajunsurile unei asemenea cercetări sunt multe. Stricând liniștea roiului, pricinuim mărirea căldurii din stup. Însă căldura nu se produce decât cu o cheltueală fără folos a hranei și are de urmare întinderea ouatului peste puterile roiului. Dacă urmează o răcire a vremii, albinele sunt nevoite să-și strângă grămada, părăsind puetul din margini, care pierd. Dar urmarea cercetării timpurii poate fi mai rea. Albinele, scoase fără vreme din odihna de iarnă, se îndârjesc atât de rău, încât ne mai dându-și seama la ceace fac, îșiucid singure matca.

De aceea nu e bine să facem cercetarea de primăvară decât după ce albinele și-au părăsit repauzul de iarnă, iar culegătoarele au eșit 8—10 zile dearândul și au început a căra păstură.

Fiindcă stupii nu vor mai fi cercetați cu deamănuntul până toamna, când îi pregătim pentru iernat, cu prilejul cercetării de primăvară trebuie să ne putem da seama nu numai de starea lor în momentul cercetării, dar de acum

să prevedem cum vor merge în tot cursul verii, adică dacă vor fi stupi buni, mijlocii ori slabi.

La această cercetare trebuie să fim cu deosebită luare aminte la trei lucruri: la starea mătcii, la starea puetului și la cătățimea hranei. Hrana trebuie să îndeplinească trebuințele puetului, care sporește în fiecare zi, până la cules. Cu privire la matcă, nu e destul să dovedim ființa ei în stup, ci trebuie să ne încredințăm despre vârsta și rodnicia ei. Arătări în această privință numai puetul ni le poate da. Felul și mulțimea puetului și chipul cum e împrăștiat în faguri ne vădesc destoinicia mătcii la ouat. De aceea cercetarea puetului are mare însemnătate. Numai după el, un stupar încercat cunoaște decât preț e un stup.

Starea mătcii, a puetului și cătățimea hranei din fiecare stup în parte, sunt însemnate într'un caețel. La cercetarea de primăvară se pot ivi următoarele cazuri:

1) *Stup puternic și bine iernat.* Intr'o zi frumoasă, în care lucrătoarele ies în număr mare la cules, se cercetează ramele cu puet. Nici o urmă de mucegaiu nu se zărește. Albinele umplu 6—7 faguri. Hrana se poate socoti la 8—9 kgr. de miere. Avem înaintea noastră un stup puternic, bine iernat. Ouă și puet des de lucrătoare, de toate vârstele, se întinde în roate pe mai mulți faguri. Ouatul e regulat și neîntrerupt. Stupul are o matcă rodnică și tânără. Să primim în ziua următoare la urdiniș. Un număr mare de albine se îmbulzesc să intre și să iasă. Multe aduc păstură. Stupul e puternic. El va merge bine fără a mai fi trebuință să ne îngrijim de el până la recoltă. Dacă astfel se înfățișează un stup, îl putem însemna că e în stare foarte bună.

2) *Stup slab dar bine iernat.* Să trecem la un alt stup. E mai sărac în muscă decât celălalt; numai 3—4 faguri sunt

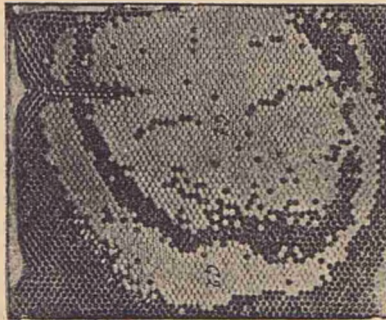

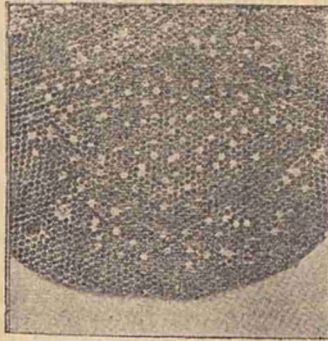
Figure cu puet des de lucrătoare. Matcă bună ouătoare.

plini cu albine; dar au ouă și puet des de lucrătoare. Pe fund sunt puține moarte; fagurii nu sunt mucegaiți și au hrană din belșug. La urdiniș se văd mai puține albine, care intră și ies; dar vădesc tot atâta hărnicie ca și la stupul

dintâiu. Acest stup e slab, dar a iernat bine. Musca sa poate să se prăsească, fiindcă are o matcă bună ouătoare.

3) *Stup cu puet rar și împrăștiat.* Un al treilea stup are puet de lucrătoare împrăștiat, ici și colo câte o căsuță căpăcită. Acesta e semn că stupul are o matcă rea, fiindcă ouatul său nu merge regulat și fără întrerupere. Se mai poate ca stupul să fie atins de boala numită «putreziciunea puetului». Să stricăm un copăcel și să încercăm a scoate dintr'o căsuță cu un bețișor subțire, un cățel. Dacă se trage din năuntru o materie cleioasă, care se întinde ca un fir, putem fi încredințați aproape pe deplin, că suntem în fața acestei boale, nimicitoare a stupilor. Un asemenea stup, dacă nu e bolnav, trebuie cercetat din nou peste două săptămâni.

4) *Stup bezmetic sau cu matcă bătrână.* Se poate ca la un alt stup să vedem mai puțin îndemn la lucru decât la alții; câteva lucrătoare, care intră și ies, par foarte puțin zorite.

Fagure cu puet împrăștiat. Matcă rea.

Din când în când, câte o lucrătoare iese, și, în loc s'o vedem întrepându-se grabnic spre cules, se învârtește silnică împrejur, fără să știe încotro s'o ia. O alta, care vine dela cules, pare că se codește să intre înăuntru. Să cercetăm un asemenea stup. Chiar în partea de sus a fagurilor nu dăm de nici o urmă de ouă sau de puet căpăcit. Iar dacă găsim puet, e numai de trântori, atât în căsuțele mari, cât și în cele de lucrătoare, al căror capac e foarte umflat și ieșit afară. După toate semnele acestea, stupul e sau bezmetic, sau are matcă prea bătrână, care nu mai poate face decât ouă de trântori. Cu toată neliniștea îndreptățită ce trebuie să ne-o însufle starea acestui stup, să nu ne grăbim a-l osândi la pierzare, fără o nouă cercetare. Se poate ca ouăle și puetul necăpăcit din căsuțele mici să fie de lucrătoare. Să ne însemnăm bănuiala ce o avem asupra acestui stup și să-l cercetăm din nou după 15 zile. Dacă nici atunci nu găsim puet căpăcit de lucrătoare, judecata e hotărâitoare: stupul are o matcă care nu mai poate face de acum înainte decât ouă de

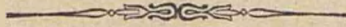
trântori, sau e chiar bezmetic; iar ouăle sunt făcute de câteva lucrătoare, care se străduiesc în zadar să înlocuească matca pierdută.

Cu acest stup nu se poate face altceva mai bun, decât să-l desființăm, în unele cazuri însă, putem încerca să-i dăm o matcă, sau să-l ajutăm a-și face singur alta nouă.

5) *Stup cu puete de lucrătoare amestecat cu puete de trântori.* Se întâmplă la alt stup să găsim puete mult de lucrătoare, copleșit de cel de trântori. Aceasta e semn că matca e bună, dar crescătorul a uitat în cuib faguri de trântori. Dacă puetele de trântori umple faguri aproape întregi, îi descăpăcim, îi scoatem din cuib și-i așezăm într'un capăt al stupului. Albinele vor arunca afară din stup, căteii de trântori; iar fagurii vor sluji pentru strănsură. Fagurii cu puete amestecat de lucrătoare și de trântori sunt scoși din mijlocul cuibului și așezați în lături.

(Sfârșitul în No. viitor).

N. Nicolaescu și G. Stoinescu.

Din istoria sfintei episcopii

A

Dunării de Jos.

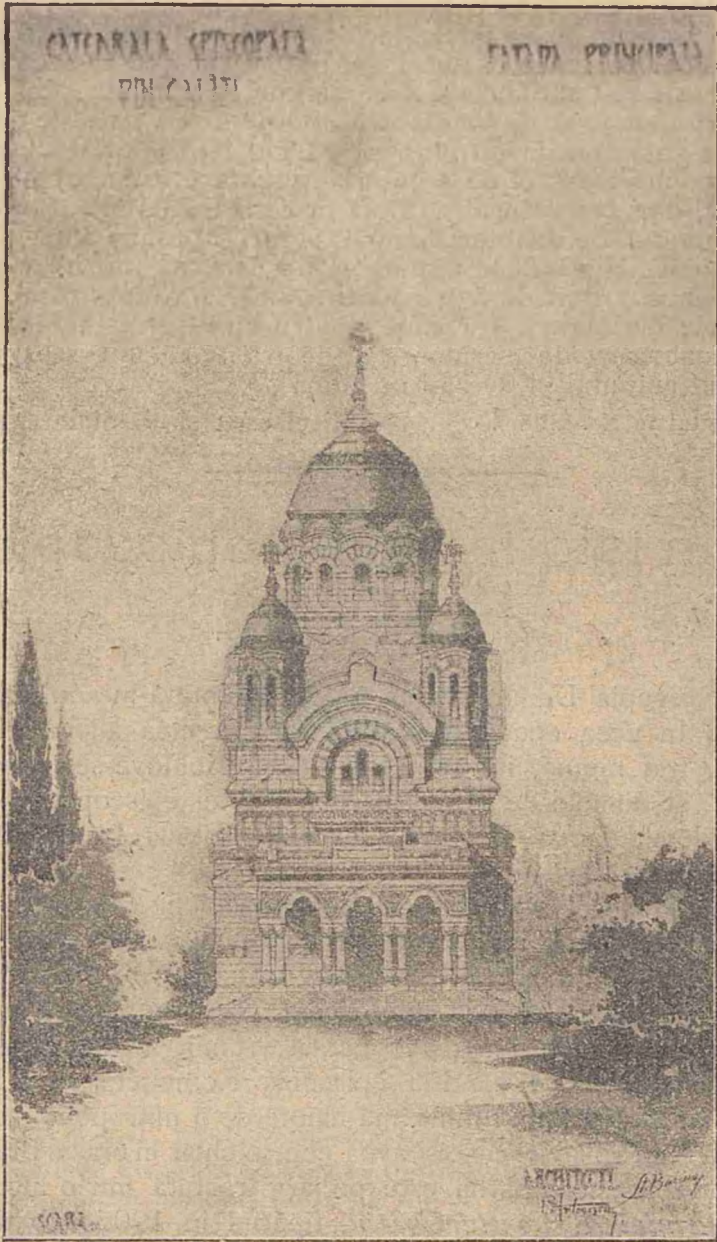

Episcopia Dunării de-jos a fost înființată în anul 1864. În acea epocă Dobrogea nu era încă alipită la patria mamă, iar teritoriul vechii Moldove se întindea și dincolo de Prut. Eparhia acestei episcopii cuprindea județele Ismail, Bolgrad, Covurlui și Brăila, iar reședința era în orașul Ismail.

Până la această dată, județele basarabene țineau de Mitropolia Moldovei, iar pentru gerarea imediată a afacerilor administrative bisericești funcționa în Ismail o «*consistorie duhovnicească*». Celelalte două județe care se alipeau acum la noua episcopie fuseseră, în cursul vremii, alipite când la mitropolia Moldovei când la episcopia Romanului or a Hușilor; iar Brăila ținușe mult mai înainte de o mitropolie — desființată — a Proilaviei care își avea centru chiar în orașul Brăila.

Istoria acestei eparhii este pe larg tractată într'o lucrare a diaconului A. Constantinescu, tipărită în 1906 sub titlul «*Monografia sfintei episcopii a Dunării de jos alcătuită la plinirea a 40 de ani de domnie a M. S. Carol I, Regele României*». De aci împrumutăm datele ce vor urma.

*

Fașada Catedralei din Galați.
(După planul Arhitecților Antonescu și Bucuş)

Capela din Palatul episcopal din Galați.

Primul episcop al noiei eparhii a fost *P. S. Arhiercul Melchisedec Ștefănescu*, cunoscut prin lucrările sale de cuprins bisericesc și istoric și prin activitatea sa ca membru al clerului înalt al Bisericii Române. El a păstorit aci din 1864 până în 1879, când a trecut episcop la Roman.

În răstimpul acesta, anul 1878 aduce o schimbare importantă: Congresul din Berlin hotărăște ca România să cedeze Rusiei cele trei județe ale Basarabiei. Tot atunci s'a realipit Dobrogea la patria mună

Aceste împrejurări aduc schimbarea cuprinsului eparhiei de care ne ocupăm: ea pierde două județe, iar reședința se mută la 5 Octomvrie 1878 la Galați. Mai târziu, prin decretul domnesc din 16 Martie 1879 se alipesc la dânsa cele două județe ale Dobrogei: Tulcea și Constanța.

Astfel episcopia Dunării de jos cuprinde azi județele Covurluiu și Brăila, Tulcea și Constanța.

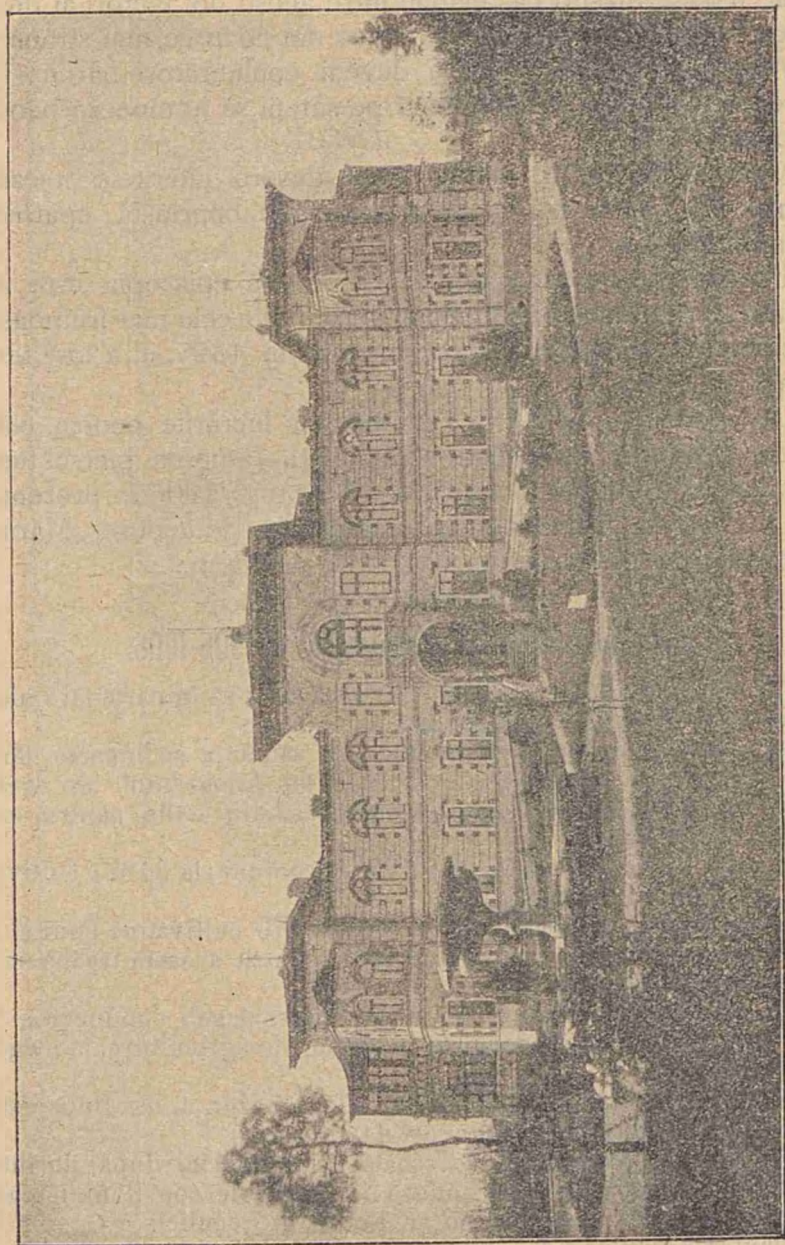
Al doilea episcop al Dunării de jos a fost *P. S. Iosif Gheorghian*, actualul Mitropolit Primat al țării, care a funcționat din 1879 până în 1886. În acest timp a trebuit să organizeze administrația bisericească din cele două județe de curând intrate sub stăpânirea țării. Multă silință a trebuit să se depună atunci atât de către șeful eparhiei cât și de către personalul său de control pentru ca să se pună în bună stare localurile de rugăciune din diferite orașe și sate și să se alcătuească un cler convins de misiunea importantă ce i se incredințase în Dobrogea.

Din 1866, păstorește aci *P. S. Partenie Clinceni* până în 1902, când este ales ca Mitropolit al Moldovei, iar în locu-i vine atunci *P. S. Pimen Georgescu*, actualul episcop.

Amândoi aceștia au avut să urmeze mai departe începuturile făcute de premergătorii lor; atât unul cât și altul au depus muncă și stăruință pentru a aduce la îndeplinire ideile ce le aveau despre menirea cea adevărată a bisericii și a clerului în mijlocul poporului.

Între cele mai recente măsuri luate de către episcopia Dunării de jos, vom pomeni: organizarea conferințelor propoapești și apoi a conferințelor pastorale generale. În acestea din urmă preoții se adună, desvoltă și discută diferite subiecte privitoare la nevoile sufletești și trupești ale poporului, la trebuințele bisericii și altele, ș. a.

P. S. Pimen, dorind ca activitatea preoților la sate să

Palatul Episcopal din Galați.

meargă alături cu aceea a învățătorilor pentru ca astfel să se îndeplinească progrese mai serioase în buna stare a locuitorilor, a luat măsuri ca relațiile între acești doi factori ai dezvoltării populației rurale să devină din ce în ce mai strânse.

Astfel, preoții începură a deveni conlucrători harnici la cercurile culturale, ei îndemnară pe săteni să întemeeze bănci populare, etc.

Vom vorbi într'un număr viitor despre diferitele așezăminte de binefacere și de cultură din cuprinsul eparhiei Dunării de jos.

Pentru azi, ne mărginim a însemna că episcopia este așezată într'un măreț palat zidit într'una din cele mai frumoase pozițiuni ale orașului Galați. Inceput în 1897, el a fost terminat în 1900.

De asemenea, în 1905 s'au început lucrările pentru clădirea catedralei episcopale din Galați. Punerea pietrei fundamentale s'a făcut în ziua de 27 Aprilie 1906 în prezența A. L. Regale Principele Ferdinand și a Principesei Maria. Lucrările se urmează de atunci cu activitate.

Activitatea societății „Țesătoarea“ în 1905-1906.

Societatea a căutat dela început mai mult să împartă fără nici o plată semânță bună de gândaci de mătase.

Ea a tipărit instrucțiuni, arătând că sămânța se împarte fără nici o plată și că cumpără gogoși cu 2 lei kilogramul. În acest scop, societatea a făcut contract cu o casă din Italia pentru exportul gogoșilor.

În anul 1906 s'au împărțit în 2.015 comune, la 58.671 cultivatori, 333.330 kg. sămânță.

În acești doi ani societatea a format 275 cultivatori buni și a înființat în 62 comune un fel de școli pentru această treabă sub conducerea învățătorilor.

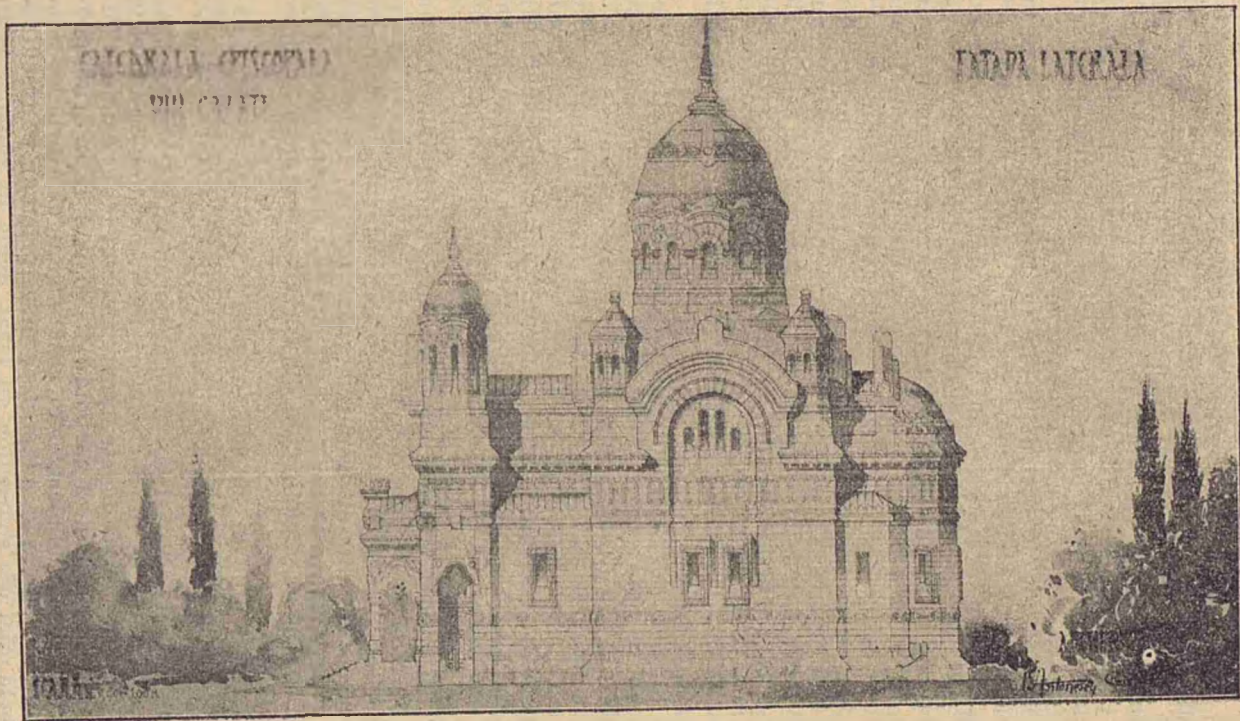
La mănăstirea Văratec, 50 maici, lucrează sub conducerea d-lui dr. Ch. Drutz, inspectorul școlilor de agricultură, la alegerea semințelor

Societatea a mai înființat în str. Popa Lazăr, 4, din București, o uscătoare mecanică de gogoși de mătase.

Tot aci s'a mai înființat o școală de țesătorie, după dorința M. S. Reginei. Școala este condusă de doamnele Zoe Râmnicianu, Alexandrina Gh. Cantacuzino și d-ra Fani Seculici.

Plantarea duzilor e de asemenea o grijă a societății «Țesătoarea». În anul acesta se vor planta, prin îngrijirea societății, 100.000 duzi.

În acești doi ani veniturile societății au fost de 198.086, iar cheltuielile de 93.585 lei.

Vederea laterală a Catedralei din Galați.
(După planul arhitecților)

Pier de frig jivinele stricătoare?

Domnul Cunisset-Carnot scrie lucruri nespuse de frumoase și de folositoare în ziarul francez «Le Temps» și le-a dat tuturor numele de «Viața la țară».

Ca pildă, vom arăta cam ce spune despre felul cum jivinelor nu le pasă de ger și deci că reu facem gândindu-ne că iarna aceasta grozava le-o fi stârpit.

«Să mă 'ncealț cu ciobote lungi, tari în talpă, potcovite și cu hacuri, să iau pușca și la drum! De eri a încetat ninsoarea, s'a înseninat. Soarele-strălucește mai mare dragul, aurind totul, iar umbrele par albastre închis. Iată-mă afară din sat. Par'că așa fi la marginea unui pustiu. O fi pierit orice viață? Intâlni-voiu măcar o gujulie? Voiu da măcar de-o vietate prin această nea groasă de o palmă? N'or fi toate moarte, 'nnăbușite, înghețate? Tocmai iată un țeran, vecinul meu, aduce o roabă de paie din stogul din apropiere. E roș de frig și de muncă. Iși șterge fruntea de sudoare. Intru în vorbă de ernile ușoare și de cele grele ce-am apucat. La urmă, vecinul se veselește și zice: «Dar fie! Incaltea le-a venit gerul de hac jivinelor!»

«Mă așteptam. Totdeauna cred așa țărani. Așa au zis părinții și strămoșii, așa zic și ei.

«Ca să lungesc vorba și să-l luminez, mă fac a nu ști ce vietăți îi place să boteze cu porecla de jivine. Se uită la mine cu mirare, dă din cap desnădejduit de lipsa de cunoștinți la o albăstritură ca mine și începe să blesteme cu draci toate dihăniile mari și mici, cari îi rod și mănâncă roadele ogorului, frunzele și poamele: chițanii, șoarecii, melcii, găinușele (cărăbușii), omizile, purecii de pomi și, în deosebi, tot felul de găze și gândaci. Iar încheerea a fost «Bine c'a dat gerul! Or să'nghețe înviziunile și ascunzătorile lor și-o să scăpăm de belea!»

«Dar ia să vedem. Așa o fi oare? Nu cum-va toate vietățile au mijloace de a se apăra împotriva frigului și a căldurei, cât și 'npotriva altor primejdii ce le-ar amenința în țara în care trăesc și se înmulțesc de sute și de mii de ani? Dacă ar fi adevărat că gerul le poate stârpi, de mult s'ar fi isprăvit neamul lor de pe pământ și nu ne-ar amări, cum au amărit și pe părinții și pe strămoșii noștri,

«Pe întinderea albă de zăpadă, liniștită în cele din urmă douăzeci și patru de ceasuri, de când nu mai ninge, o să putem ceti multe, dacă ne vom da osteneală.

«N'am făcut câți-vă pași și iată pe neaua nepătată vedem peste un șanț, ca o panglică de horbotă, ca un drum de pe un mal la celălalt. E lată de două degete numai. Ce sunt înse urmele adâncite, cari o fac să semene a horbotă? Ce să fie? E un drum pentru șoareci, făcut de labele acestor rozătoare în călătoria lor dela o vizuină la alta unde se adăpostesc niște prieteni, cunoscuți și rude. Labele mici ale șoarecilor au lăsat urme în zăpadă. N'au pierit deci. Gerul nu i-a ucis. Zăpada grămădită nu i-a innăbușit?

«Dar de loc. Stau într'o cameră mare, pregătită cu multă pricepere de cu toamnă. E destul de adânc în pământ așa că gerurile cele mai mari nu ajung până acolo și pe păreți și pe jos au

căptușit-o cu pături îndesite de iarbă uscată, în cari stau unul lângă altul locuitorii, așa de cald și așa de bine ca gospodarii cei mai prevăzători și mai cu dare de mână, în casă.

«Lângă locuință se află și hambarul, o groapă adâncă, bine învălită și plină ochiu cu hrană: boabe de grâu, de porumb, alune, unele rădăcini și unii hluji uscați. În vreme ce vecinul meu îi probodește, frecându-și mânilor, șoarecii, neavând cu ce-și trece vremea, și-au făcut un puț prin zăpadă și pământ până afară și intră ori es, după plac, ba se duc să vază și cum petrec vecinii și prietenii lor din apropiere, își caută de treburi, ca și cum ar fi luna lui Cuptor! Unde te uiți, dai de-o deschizătură rotundă: pe-acolo es șoarecii. Privește drumurile lor de horbotă înghețată și vei vedea că te duc la alte locuinți șoricești.

«Tot așa e cu toate rozătoarele. Unele stau adormite, așteptând primăvara; altele se pricep a-și pune la cale gospodăria, cum am aretat mai sus. Iar primăvara sunt gata înarmate până 'n dinți, am putea zice numai dinți, ca să și înceapă lucrarea de nimicire și sărăcire a bieților oameni».

Iată deci regulată daravera șoarecilor! Să nu ne închipuim că gerurile din urmă ne vor fi făcut neapărat slujba de a ne curăța ogoarele de rozătoare; căci, în Franța a fost doar frig mai tot așa de zdravăn ca și pe la noi și chiar de n'ar fi fost, să nu credem că dușmanii noștri, fiind localnici nu sunt armați în potriiva tuturor primejdiilor.

Voim să zicem, poate, că nu se poate întâmpla nimic reu jivinelor, că au vre-o apărare vrăjită împotriva tuturor relelor? De loc. Și aceste jivine pot pieri de vre un înec, de lipsă de hrană, de felurite molime, de dușmanii lor cari dau peste ele și leucid cu nemiluita. Dar, ca regulă, trebuie să ne iasă din cap că putem să ne culcăm pe urechea aea, că frigul o să ne curețe ogoarele de dușmani ori curțile, casele, beciurile și alte încăperi de tot felul de vietăți vătămătoare sau chiar cășunătoare de bolile cele mai felurite.

Dar d-l Cunnisset-Carnot mai spune și alte lucruri folositoare de știut.

Cercetând pe zăpadă, află un șir de urme proaspete, late de un deget și jumătate. E urma unui dihor care-și caută hrana. De unde vine vânătorul? Din sat, di'ntr'o hardughie părăsită, în care stăpânul ține fân. Firește că dihorul are culcuș călduț și bine dosit acolo. În zădar a cutreerat în împrejurimi după șoareci: i-a stârpit pe cei ce locueau aproape. A pornit deci dihorul la câmp. Uit-te-i urma. Pricepem c'a făcut cercetări prin toate tufe, prin toate grămezile de pietre, mirosind la resuflătorile dela vizuinile șoarecilor, dar neavând ce le face. A mers patru cincisute metri și tot nimic. A ajuns la o grămadă mare de pietre și zăpadă necărată. Ce s'a întâmplat? Dihorul a intrat printr'o gaură și a eșit prin alta. La eșire de-o parte și de alta vedem pete de sânge. Ducea în gură prada și sângele curgea. A dus-o până la vre o sută de metri, unde a mâncat-o după o tufă. Abia au mai ramas câțiva peri. Putem vedea că nenorocitul eră un chițcan. Se adăpostise, bietul, în grămada de pietre, dar n'a avut viață, căci a dat dihorul peste el. A murit, dar nu de frig!

Nu pier jivinile așa lesne de frig. Dar ar pieri, dacă 'ntr'o țară caldă, ar veni un frig năprasnic. Ar pieri, căci nu sunt pregătite; dar la noi, habar de grijă n'au.

Innaintează până în pădure. În tăcerea întunecată a copacilor

acoperiți cu neaună, aude deodată niște strigăte de păserele : « țe, țe, ți, ți », țipete vesele, de inși cari lucrează de-sârg și se îndeamnă la treabă cântând. Sunt o mulțime de păserele cu capul negru, vre-o douăsprezece, nedespărțite, cercetând de-arându-l pometele și pădurile. N'au plecat din țară ca atâtea altele fricoase de frig. N'au plecat, căci hrana lor e din bielșug pe copaci: tot felul de găze, omizi, gândaci.

Și vânează, nu-s fricoase, sunt chiar obraznice, s'acață de ramuri, se primblă de-alungul și chiar cu capul spre pământ și cu picioarele în sus, ca muștele. Cu ciocul lor ascuțit răscolesc mușchii lipiți de trunchiuri și de ramurile copacilor, ridică bucăți de coajă putredă, caută la subsuara ramurilor ; nici un colț, nici un ungher nu scapă necercetat, ne cotrobăit, răpede și bine. Și pretutindenea dau de muște și gândaci, de omizi, de păpuși în cari omizile, prefăcute pe jumătate, așteaptă adierea vântului de primăvară și toate sunt vii, hrană din bielșug și sănătoasă. Aceste insecte au suferit 18 grade de frig fără să le pese.

Iată cum nu le pasă de ger nici celor mai șubrede vietăți.

Ai zice că păpușele au învăliș ce le apără de frig, ca o haină de mătase ori de bumbac sau lână ? Dar am putea spune că nici o vietate, cât de mică, n'a pierit de frig. Dar cine nu știe cum ploșnițele. (stelnițele), și alte dihanii necurate de acestea nu pierșezând în case pustii în gerurile cele mai mari ? S'au pitit în crăpături și stau de așteaptă pradă, cu anii de zile !

Iată încă o dovada. Mai departe în pădure vântul s'a schimbat, suflă dela Miazăzi. A încetat înghețul, zăpada se topește ; la Soare sunt câteva grade de căldură. Numai ce vede un roi de mușculițe jucând în văzduh. De unde-au eșit ? Unele erau pitite ? Cum s'au ascuns de nu le-a omorît frigul ? Sunt micuțe de tot, niște fire de puf vii, niște nimicuri, să le omori c'o suflare și iată că gerul n'a putut să le omoare. A venit nițel căldură și muștele dănțuesc hora vieței. Se răcește. Pe dată s'au făcut nevăzute în ascunsurile știute lor.

Privind bine la rădăcina unui stejar, pri'ntre frunzele uscate, văz un paijen primblându-se. E galben, cu cruciliți castanii pe spate. E gol de tot și n'a degerat !

Mai departe un melc de cei fără coajă a eșit la plimbare și el. Nici melcii cu coajă n'au pierit, fiți pe pace, are cine roade la primăvară salatele.

Dar e mai mult de cât atâta. Invățații au făcut încercare de-au ținut unele viețuitoare de-cele cari pricinuesc boalele, și cărora le zicem microbi, la răceală de 250 de grade și n'au pierit.

Căldura de 60 sau de 100°, dacă e umedă mai ales, omoară ființele viețuitoare; receala, de regulă, nu.

Deci să nu ne lăsăm pe nădejdea frigului, ci să ne curățăm cu îngrijire pomii de tot felul de jigânii, ce ernează pe ei așteptând primăvara ca să se apuce de lucru. Să nu ne gândim că șoarecii de astă toamnă vor fi pierit, ci să le aducem noi leacul care să-i dea gata, cum am aretat altă data în « Albina ».

Dr. Lux.

— Iubit și plăcut te fă la adunări, cu purtarea ta cea bună și cu vorbă cinstită și dulce.

Șezători literare.

În comuna Popești, (jud. Râmnicul-Sărat) s'a format un comitet compus din preotul paroh și d-nii G. Săpunaru, agronom, și I. Popescu, învățător, pentru a ține șezători de citire în localul școlii.

Prima șezătoare. la 15 Iulie, s'a început printr'o cuvântare de deschidere, rostită de dl Săpunaru, agronom.

După un scurt istoric al dezvoltării neamului românesc, a arătat însemnătatea școlii și a bisericii și a îndemnat pe oameni să vină în număr cât mai mare la șezătorile de acest fel. S'au citit apoi și s'au recitat diferite bucăți literare, poezii de Goga, de Coșbuc, nuvele de Brătescu-Voinești, etc.

A doua șezătoare, s'a făcut în ziua de 3 August iarăși cu citiri și recitări.

Tot asemenea s'a petrecut a treia șezătoare, în ziua de 6 August.

Cu acest prilej dl Săpunaru a ținut o cuvântare despre re-plantările viilor noastre.

Ni se spune că aceste șezători au avut mare succes și membrii comitetului, încurajați de acesta, s'au hotărât a urmări înainte pe calea apucată, ținând ca viitoarele șezători să aibă un caracter tot mai practic.

Aceste șezători prepară într'un chip fericit calea pentru școala de adulți.

Așteptăm știri despre activitatea din cursul anului pentru a le împărtăși cititorilor noștri.

De pe Domeniile Coroanei.

Joi 1 Februarie a. c., dl Ion Kalideru a inspectat Domeniul Cocioc din județul Ilfov.

Întâiu a inspectat lăptăria sistematică dela Periș, unde s'a interesat de aproape de înrăurirea ce a avut această industrie asupra sătenilor din împrejurimi, și a luat noi măsuri ca să se dezvolte, pentru ca țărani să aibă vite frumoase și să se ocupe de lăptărie.

De aci a trecut la noul ferestreu-gater ce se construiește de Administrația Domeniului Coroanei pentru debitarea lemnului fasonat și apoi la școlile din Periș și Brătulești, dăruind elevilor diferite cărți, iar d-lor învățători gratificații.

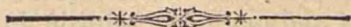
La școala din Periș a dispus cumpărarea materialului necesar industriei perilor, pentru care a hotărât a se face toate sacrificiile, aducând chiar un maestru special. Această industrie a introdus-o pentru a pune la îndemâna locuitorilor în timpul anului, o nouă și producătoare ocupațiune.

La Brătulești s'a interesat de cursurile de adulți, pentru care

a încuviințat mai multe ajutoare, căci comuna n'a înscris nici o sumă în budget, deși e destul de bogată.

A mai vizitat atelierile de frânghierie și olărie și biserica din Cocioc, frumos restaurată de Administrația Domeniului Coroanei, cum și primăria, unde a fost întâmpinat de autorități, cărora le a recomandat armonie și muncă în interesul obștei.

La banca populară «P. Mavrogheni» a fost primit de membrii din comitet, iar casierul i-a prezentat situațiunea societății împreună cu o scrisoare de mulțumire pentru interesul ce poartă băncii, dela care locuitorii au început să tragă foloase însemnate.

CARDUCCI.

În numărul trecut am anunțat moartea lui Carducci, cel mai mare poet italian contemporan. Un vechiu abonat ne-a cerut să dăm oarecari lămuriri biografice. Socotim că se vor găsi mai mulți din cititorii noștri pe cari să-i intereseze aceasta; de aceea lăsăm să urmeze aci câteva însemnări despre viața acestui mare scriitor și dăm și portretul lui.

Giosuè Carducci s'a născut în 1836 într'un oraș din provincia Pisa. După săvârșirea studiilor, a devenit profesor mai întâiu la un liceu, iar mai târziu a fost chemat la universitatea din Bologna. Aci a funcționat din 1861 până în 1904, când s'a retras și când Parlamentul italian i-a votat o recompensă națională anuală de 12.000 de lei.

Încă de tânăr a început să publice poezii, mai întâiu cu un pseudonim (Enotrio Romano), apoi cu numele său. Aceste poezii au produs multe discuții, atât din pricina ideilor ce exprimă, cât și din pricina formei din unele lucrări ale sale. El încercă să scrie versuri în felul versurilor latinești, fără ritm și fără rimă, cum a făcut la noi poetul Coșbuc în traducerea Eneidei lui Virgil, Murnu în traducerea Iliadei lui Omer, ș. a.

În afară de poezii, Carducci dete la lumină cărți de școală, mai ales culegeri de bucăți literare ale autorilor italieni precum și multe articole și cărți de critică literară, ș. a.

Renumerele său a crescut cu trecerea timpului și țara sa, mândră de un asemenea fiu, îl răsplătiă cu toate onorurile. Senator, membru al celor mai înalte societăți literare și culturale, Carducci părăsi catedra dela universitate în mijlocul gloriei celei mai desăvârșite. Regina Margareta, mama regelui actual al Italiei, aveă pentru dânsul o mare admirație; de aceea cumpără în Bologna o casă pe care o dăruî poetului și hotări ca această casă, după moartea lui, să se prefacă într'un muzeu în care să se cuprindă amintiri despre marele poet.

În anul trecut, Carducci, bătrân și bolnav, avu fericirea să fie consacrat și de lumea streină: el primì marele premiu Nobel pentru poezie.

Din scrierile lui s'au tradus în multe limbi europene. Și în românește se află câteva.

Giosuè Carducci.

Carducci erà un amic al Românilor. În anul 1904, când s'a publicat un album cu articole și semnături ale diferiților poeți, istorici, literați, oameni politici, etc. din țările latine în favoarea Românilor din Transilvania, el a scris vorbele acestea:

«Dela Columna Traiană trimit o salutare Romanilor din Carpați ca încredințare pentru viața nemuritoare a gintei noastre».

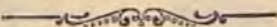
Când copiii au pojar.

Când copiii au pojar, nu i acoperiți cu plăpumi groase, ca să asude, căci roșăța ese dela sine. Aerisiți-le camera. De obicei, boala nu e grea și se poate vindeca cu îngrijire, cu băutură de lapte cald cu zahăr și cu ceai de nalbă cald cu zahăr. Dacă se ivește și aprindere de plămâni, alergați la doctor.

Pentru băncile populare.

A apărut în editura tipografiei Lăzăreanu din București, *Căluza to-vărășiilor sătești* de G. Lucian Boltuș, șeful contabilității creditului central.

Un volum de 324 pagini în 8° cu diferite modele de registre de contabilitate costă *Lei 3*, sunt depuse spre vânzare la toate sucursalele creditului agricol, din țară și la editor.

INFORMAȚIUNI

Pentru sezonul de Martie 1907. Eforia Spitalelor Civile din București având disponibil o mare cantitate de pueți foioși și reșinoși din pepinierile sale, a scăzut enorm prețul vânzării.

Oferă cu :

8	centime	una	bucată	molid	12	ani	repicați	pepiniere	Mănecuri.
6	«	«	«	«	9	«	«	«	«
30	«	«	«	«	9	«	«	«	Măcșineni.
20	«	«	«	«	10	«	«	«	Sinaia.
20	«	«	«	«	9	«	«	«	«
8	«	«	«	Brad	3	«	«	«	«
10	«	«	«	«	5	«	«	«	«
8	«	«	«	Pini	4	«	«	«	«
10	«	«	«	Nuc	9	«	«	«	Măneciuri
6	«	«	«	Dud	5—6	«	«	«	Măcșineni.
5	«	«	«	Begonia	8	«	«	«	«
40	«	«	«	Larice	7	«	«	«	Sinaia.
10	«	«	«	Tei	4—5	«	«	«	«

Castani domestici, Paltini, Frasinii, Scoruș în vârstă de 7—8 ani a 20 bani bucata.

Acești pueți sunt disponibili la pepinierile Maneciuri județul Prahova (gara Poiana), Maxineni Corbu, județul R. Sărat (gara Independenței) și la Sinaia.

Scosul, ambalajul și transportul privesc pe cumpărător.

Pentru comenzi mei mari de 1.000 bucăți în sus se fac reduceri de preț.

Orice informațiuni se pot lua înscris și verbal dela serviciul domo-nial secția silvică dele 8—1 Eforia Spitalelor Civile din București.

= Persoanele cari primesc ajutoare din fondul milelor Eforiei spitalelor civile, pentru a putea fi reînscrise în tabloul ce se va formă pe anul bugetar 1907—1908, urmează să se prezinte la Eforie, serviciul con-tabilității), spre a li se da formularul de certificat, pe care trebuie să-l completeze și depună la Eforie cu petiție timbrată, cel mai târziu până la 1 Aprilie 1907, căci după această dată, nu se vor mai lua în consi-derare.

= Mișcarea rămătorilor pe timpul dela 16 până la 31 Decemvrie 1906, în târgul de rămător din T.-Severin:

Aflați 1.347 intrăți — Total 1.347 eșiți 497 slabi 80 grași 770 Total 850.

Cei eșiți s'au tăiat în orașul T.-Severin.

Starea sanitară bună.

Rasa rămătorilor mangalița.

= Rezultatul mulgerii oilor, pe rase, la oeria statului dela Anadalkioi (Constanța), pe timpul dela 26 Maiu până la 15 Octomvrie 1906, adică dela înțarcarea mieilor până la încetarea lactațiunei:

Rasa Merinos, media pe zi 267 gr. de oaie; Merinos-Spanca 312 gr. de oaie; Merinos-Țigae, 369 gr. de oaie; Southdown-Țigae-Albă, 361 gr. de oaie; Friza-Țigae, 421 gr. de oaie.

= D-na Aretia Böhacker, soția fostului proprietar al clădirilor din alea Carmen Silva din București, a pus la dispoziția acestei comune suma de 20.000 lei, lăsată prin testament de soțul ei, pentru ajutorarea orfanilor din Capitală. Această sumă va fi întrebuințată de primăria Capitalei pentru îmbunătățirea traiului orfanilor întreținuți de comună la orfelinatul din str. Radu-Vodă.

Rugăciunea calului către stăpân.

Iată, după revista «Veterinarul», cum se roagă un cal de stăpânul său:

La deal — nu mă bate.

La vale — nu mă sili.

La șes — nu mă cruță.

Fără grajd — nu mă lăsă.

De așternut curat și uscat — îngrijește-mă.

De fân și grăunțe — nu mă lipsi.

Apă curată — dă-mi.

Peria, buretele și țesala — nu economisi.

La grajd — nu mă uită.

Ostenit și nădușit — nu mă părăsi.

Bolnav și la frig — nu mă lăsă să tremur.

În căpăstru și zăbală — nu mă trage.

Când ești mâniat — nu mă bate.

MULȚUMIRI

D. E. Cărăuș, dirigintele școlii din satul Turbați, comuna Lăjia Bojdani, jud. Ilfov, aduce viile sale mulțumiri persoanelor aci notate: Maria Al. Petrescu, Ștefan Popescu, Ion Costache, C. Băicoianu, A. Niclescu, I. Sucevianu, Pr. Iorgu Ion, Pr. Toma Snagoveanu, I. Postelnicu, Oprea Neculai și Matei Ruse, care au contribuit cu diferite sumi, pentru pomul de Crăciun dat în folosul copiilor săraci.

= P. C. S. părintele Vasile Grigorescu, Economu-Stavrofor și fondatorul școlii mixte «Vasile Grigorescu Economu» din cât. Petia, com. Plezești, jud. Suceava, a dăruit și în acest an, haine la 20 copii lipsiți de mijloace, iar la restul elevilor ce frecventează școala câte un număr din prețioasa revistă «Albina», în ziua de 30 Ianuarie cor. Pentru aceasta dirigintele școlii îi aduce mulțumiri.

— Inima omenească este ca piatra de moară: dacă pui grâul de desubt, ea macină și prefăce grâul în făină; dacă nu pui, ea tot macină și se prefăce pe sine însuși în făină (în prat).

De ce se strică dinții.

Mai totdeauna dinții se strică din cauza neîngrijirii. Rămășițele bucatelor rămân între dinți, se acresc și această acreală roade dinții, îi face găunoși și aduce chiar umflarea gingiilor.

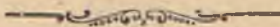
De aceea, spălați-vă de două ori pe zi, dimineața și seara, pe dinți: frecați dinții pe toate părțile cu o cârpuliță udă unsă cu săpun și clătiți-vă cu apă caldicioasă.

Apeluri.

Păr. Sachelar V. Ursăcescu, învățător și paroh în comuna Nalbant (Tulcea) roagă pe d-nii autori, editori, etc., și în fine pe toți Românii iubitori de neam, a dăruii cărți bibliotecii parohiale din acea comună.

* * *

D. D. Șuşanu, dirigintele școlii din Șuşani-de-sus (Vâlcea), face apel către d-nii autori, editori, etc., ca să ajute cu cărți biblioteca înființată de d-sa în localul Băncii «Privighetoarea».

LICITAȚIUNI

În ziua de 8 Martie 1907, ora 10 dimineața, se va ține la Eforia Spitalelor Civile din București, Bulevardul Elisabeta, licitație publică cu oferte închise pentru vânzarea spre exploatare a 3 parchete din pădurea Sarasca din jud. Prahova, plasa Podgoria, comuna Păcureți.

Vânzarea în bloc. Estimația este de lei 21.200, garanția provizorie este de lei 2.000.

Oferte condiționale și supra oferte nu se primesc.

Condițiunile speciale pentru această pădure se pot vedea la serviciul Domenial, secția silvică a Eforiei Spitalelor Civile din București, în toate zilele de lucru, între orele 8—1 p. m.

Art. 78—83 din legea contabilității publice sunt aplicabile.

Supra oferte nu se primesc.

Poșta Redacției.

D-lui D. Drăcea, Cacaletzi-Vlașca. — Cumpărați «Cursul de agricultură», de V. S. Moga, care costă 3 lei și se află de vânzare la Librăria Socec, București. În această carte veți găsi tot ce vă trebuie.

„STEUA“

Societatea «*Steua*» are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legitime, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, *mare proprietar, fost senator*. — *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, *fost Ministru, profesor universitar*. — *Secretar*, Const. Bănu, *profesor secundar, fost inspector școlar*. — *Membrii*: Petre Gârboviceanu, *fost Administrator al Casei Sf. Biserici Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român*; I. Dimitrescu Procopie, *fost senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *Ministru, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Dim. Cecropid, *institutor*. — *Cenzori*: Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; Preotul econom Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *institutor*.

Membri înscriși și cotizațiuni plătite (urmare).

N. Iorgulescu, funcționar la prefectură (Câmpulung), 2 lei; Tache Niculescu, comerciant (Câmpulung), 1 leu; Gh. Gh. Robescu, comerciant (Câmpulung), 1 leu; Vasile N. Oțeanu, comerciant (Câmpulung), 1 leu; Ion Ciobotescu, comerciant (Câmpulung), 1 leu; Ilie S. Iliescu, comerciant (Câmpulung), 1 leu; Const. Cernescu, institutor (Câmpulung) 2 lei; Vasile Coca, maestru curelar (Câmpulung), 1 leu; Aurel Rizescu, magistrat (Câmpulung), 2 lei; Gh. Răgădunescu, comerciant (Câmpulung) 1 leu; Nae G. Robescu, comerciant (Câmpulung), 1 leu; Elena Armeanu, maestră șc. profesională (Câmpulung), 2 lei; Nicoleta Anastasiu, maestră șc. profesională (Câmpulung), 2 lei; Maria Sfetcu, maestră șc. profesională (Câmpulung), 5 lei; Aurel Onofreiu, maestru pălărier (Câmpulung), 1 leu; Eugenia Dimitriu, institutoare (Câmpulung), 2 lei; Const. N. Simionescu arhitect (Câmpulung), 2 lei; I. Chelcea, institutor (Câmpulung), 1 leu; Cristu S. Negoescu, profesor, str. Numa-Pompiliu 17, (București), 15 lei; Gh. Em. Stănescu profesor, str. Toamnei, 32 (București), 5 lei; Alex. Tomescu, str. Viitorului, 5 (București), 5 lei; I. Pompilian, str. Rahovei 44 (București), 10 lei; N. Ionescu, str. Dr. Varnali 6 (București), 10 lei; D. C. Arion, str. Fraților 2 (București), 2 lei; C. T. Negruzii, str. Popa-Petre 31 (București), 2 lei; M. Stănescu, str. 3 Septembrie 132 (București), 2 lei; V. Ciril, str. G-1 Cernat 36 (București), 2 lei; Ulysse Velcescu, str. Sevastopol 22 (București), 2 lei; G. Diaconescu, str. Știrbei-Vodă, 110 (București), 2 lei; Gh. D., arhitect, str. Știrbei-Vodă 72 (București), 3 lei.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1907 este de 67, iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 148 lei.

(Va urma în numărul viitor).

D-lui, Ioan M. Popescu din Căciulați
Dirigintele școlii comuna, Cocioac
jud. Ilfov

prin Gara Peris,

AN
ti.

■ PALARII, PALARII, PALARII ■

mel și tari, culori și negre

primesc zilnic

Noutăți diferite.

■ GHETE, GHETE, GHETE ■

pentru Dame, Bărbați și Copii

Fabricațiune proprie

Atelier special pentru comenzi

Primesc blănării în păstrare.

52-47

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin
vărsat. Sediul Londra. Sucursala Bu-
curești.

Comitetul central: la Londra
Lachlan Macintosh Rate, "
G. I. Goschen "
Vicomtele Duncannon "
E. W. H. Barry "
Robert Hamilton Lang "
Demetre de Frank Viena
P. Naville Paris
Ad. Vernes "

Directori: } C. A. Stolz
 } E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalinderu, Demetru
Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social:

Londra 7 Creat Winchester street.
Sucursala: București, Piața sf. Gheor-
ghe.

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI
Capital în acțiuni întreg vărsat în
aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
compuse din prime
și daune » 3.955.688.76
Idem format din capi-
tal și alte rezerve » 1.075.842.60

Total în aur Lei 7.052.531.36

Daune plătite Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Bălcoianu.

Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra in-
cediului, a «grindinei», contra riscu-
lui pierderii valorilor. Asigurările
pentru viață sunt primite în toate
combinațiunile obișnuite ca: «cas de
moarte, supraviețuire, zestreșirentă».
Sediul social în palatul Societății din
str. Doamnei No 12, București. Re-
presentanță generală în București,
str. Smârdan No. 4. Agenții în toate
orașele din țară.